

Cenaclul dramaturgilor

18

În lectură

„Partea mea de viață”
de Gheorghe Dumbrăveanu

A patra ședință a Cenaclului dramaturgilor din stagiunea curentă a pus în discuție (după lectura de bună calitate a actorilor Virginia Rogin, Florin Crăciunescu, Mihai Dobre, Adrian Petrache, Stelian Cremenciuc, Aurel Tunsoiu, Aureliian Napu, Valentina Livintz, Mircea Dascaliuc, Aristița Diamandi, Florin Miron, Mircea Stoian, Geo Dobre — de la Teatrul „Ion Vasilescu”) textul lui Gheorghe Dumbrăveanu intitulat *Partea mea de viață*.

Spicuim din filmul ședinței :

PAUL EVERAC : „Astă-seară vom asculta un membru al secției de dramaturgie care nu mai are nevoie de o selecție preliminară : este vorba de tovarășul Gh. Dumbrăveanu, cu o piesă pe care noi am citit-o ; autorul a consimțit la repetate modificări și transformări ale piesei, dovedind o cumințenie și o docilitate ieșite din comun.

Tovarășa Deleanu a îngăduit ca, sub firma Cenaclului, care include și numele Teatrului Giulești, să evolueze, de data aceasta, actori dintr-un alt teatru, ceea ce este un gest de politețe. Să deschidem ostilitățile”.

EUGENIA BUSUIOCEANU : „Ostilitățile ?”

PAUL EVERAC : „Ostilitățile critice. Unde-i tovarășa Petrescu, deschizătoarea de drumuri ? Nu este... atunci, în mod normal, vine la rînd tovarășul Ricus”.

GEORGE RICUS : „În piesa care s-a citit, situația-limită intervine după o oră și șapte minute. Cred că viciul acestei piese constă în faptul că autorului îi e teamă de situațiile-limită. Mă așteptam, în această seară, la mult mai mult”.

VASILE IOSIF : „Am remarcat dialogul. Ceea ce nu satisface este dispersarea acțiunii. *Partea de viață* a femeii din piesă nu cuprinde un conflict declanșator de situații dramatice. Motorul acțiunii, al caiet de poezii, nu poate duce la confruntări dramatice...”

ILIE TUDORA : „Mi-a plăcut împărțirea piesei : două treimi este un fel de amintire, o treime, acțiunea propriu-zisă. Surdo-mutul, care devine o obsesie permanentă, este descris foarte bine. Eu, cîndva am mai auzit această piesă. La radio”.

GH. DUMBRĂVEANU : „E inedită”.

RADU ALBALA : „Aia era a altcuiva”.

ILIE TUDORA : „Ultima replică, deși mai amuzantă, e mai ieftină, față de monologul poetic despre muzica lui Brahms”.

SIMION ALTERESCU : „Am fost satisfăcut de preocuparea contemporană punînd problema de conștiință a unui gazetar care încearcă să se extîrpe dintr-un proces de degradare. Acolo este nexul piesei. Dacă ar fi să vedem cum este susținută această idee în plan dramatic, ar fi de discutat. Din punctul de

vedere al conștiinței dramatice, cred că autorul mai are datorii de plătit... N-am realizat simbolul utopic al surdo-mutului, nu cred că în lectură proprie l-aș decupa ca atare“.

IORDACHE CONSTANTIN : „Se vede că autorul are multă experiență în domeniul teatrului... Primul act demarează totuși neconvingător, a doua parte e foarte reușită din punct de vedere teatral.“

RADU ALBALA : „Dacă noi am avea menirea, în cenaclu, să-l ajutăm pe autor, aș releva niște întrebări la care autorul a rămas dator... Toată mișcarea lui Tavi e neclară : într-un oraș de provincie, ca să omori un surdo-mut, trebuie să nu fii din oraș... Finalul rămâne deschis, și asta e una dintre eleganțele piesei... *Partea mea de viață* este un titlu care obligă“.

LUIZA STAMEN : „Piesa a fost o piesă a simbolurilor... De ce această izbucnire de dragoste ? Poate că singurătatea te face optimist într-o nouă relație. Mi-a plăcut mult monologul cu motocicletă“.

PAUL TUTUNGIU : „Observ că de la o vreme din cenaclu lipsesc «stîlpii de sprijin» : Laurențiu Ulici, Valentin Silvestru, Natalia Stancu, Marin Mincu și alții. Ca atare, completul de judecată a valorilor rămîne descompletat. Teatrul lui Dumbrăveanu este șubred, autorul are încă multe de învățat în materie de construcție dramatică. De obicei în cenaclu se citesc lucrări care, cit de cit, vădesc profesionalitate“.

EUGENIA BUSUIOCEANU : „Cred că rostul cenaclului este să-i ajutăm pe autori. Piesa este perfectibilă și se mai poate lucra la ea. E un amalgam de probleme și de personaje care nu sînt urmărite alit de bine ca personajul feminin principal“.

GEORGE TEODORESCU : „Interpretarea actricească a influențat unele păreri. Personal mă situez între opiniile lui Albală, Alterescu și Paul Tutungiu. Este

interesant pentru profesioniștii teatrului să se știe că la acest cenaclu vin texte bune, căre pot fi folosite pe scenă. Textul din această șeară nu este suficient gândit, deci nu este maturizat. Miza unui spectacol pentru mine înseamnă punctul de vedere al autorului. Ar fi să-l întreb : de ce v-ați lăsat pierdut în mai multe ghemuri ? Ați avut în mîna două-trei idei extraordinare, pe care le-ați pierdut. Tipurile pe care ni le-ați prezentat aici sînt completamente neinteresante, niște pașițe. Reluați acest material, stringeți-l, el trebuie să ne încinte nu prin talentul rostirii actricești, ci prin fondul arhitectonic de idei. Acum dovediți lipsă de curaj, nu intrați în actualitatea fierbinte“.

RODICA CIOCÎRDEL : „Această piesă cred că este hărăzită unui succes“.

PAUL EVERAC : „Mă produc în final ca ascultător al piesei lui Dumbrăveanu. Am citit-o de mai multe ori. Nu văd de ce un dramaturg care a reușit să intre în rîndurile Uniunii, să nu citească de drept în cenaclu. A nu-i îngădui să citească în cenaclu mi se pare nedrept. El poate fi criticat. Eu cred că Dumbrăveanu a vrut să facă un portret. El a gândit o femeie integră, supusă la maculările unui mediu retrograd : cu escroci, cu ratați, cu intervenționiști și chiar cu criminali. E o crimă voalată, discretă, dar o crimă... Piesa rămîne numai zăbateră acestei femei. S-a pus aici problema dacă textul trebuia să-și disperseze subiectul sau nu. Fără îndoială, Dumbrăveanu nu este un constructor. Dacă ar fi fost, ar fi scris piesa dintr-o răsufflare. Lipsa încheștării în text, văzută dintr-o parte se poate numi delicatețe, din altă parte — timiditate. Această dramă a femeii ar fi totuși suficientă...“

Mircea RAREȘ

REPLICA SERII : „Nu înțelegem de ce eroina are atîta nevoie de dragoste“.